תלמוד לומר °וכל המנחה אשר תאפה בתנור לכל בני אהרן תהיה א) איש כאחיו יכול לא יחלקו מנחות כנגד זבחים שלא קמו תחתיהן בדלות אבל יחלקו מנחות כנגד עופות שהרי קמו תחתיהן בדלות תלמוד לומר °וכל נעשה במרחשת לכל בני אהרן תהיה יכול לא יחלקו מנחות כנגד עופות שהללו מיני דמים והללו מיני קמחים יחלקו עופות כנגד זבחים שהללו והללו מיני דמים תלמוד לומר °ועל מחבת לכל בני אהרן תהיה יכול לא יחלקו עופות כנגד זבחים שהללו עשייתן ביד והללו עשייתן בכלי אבל יחלקו מנחות כנגד מנחות שאלו ואלו עשייתן ביד ת"ל °וכל מנחה בלולה בשמן לכל בני אהרן תהיה יכול לא יחלקו מחבת כנגד מרחשת ומרחשת כנגד מחבת שזו מעשיה קשין וזו מעשיה רכין אבל יחלקו מחבת כנגד מחבת ומרחשת כנגד מרחשת תלמוד לומר °וחרבה לכל בני אהרן תהיה יכול לא יחלקו בקדשי קדשים אבל יחלקו בקדשים קלים תלמוד לומר °איש כאחיו ואם על תודה כשם שאין חולקין בקדשי קדשים כך אין חולקים בקדשים קלים "איש" איש חולק ב] ואפילו בעל מום ואין קטן חולק ואפילו תם. הא מכל נפקא, והא אפיקתיה לכדרבי יוסי ברבי יהודה? אלא הא והא מכל. רבינא אמר אתיא מדתני לוי ג] לכל קרבנם ולכל מנחתם ולכל חטאתם ולכל אשמם: ד] כל קרבנם לרבות לוג שמן של מצורע סלקא דעתך אמינא °מן האש כתב רחמנא קמ"ל לכל מנחתם לרבות מנחת העומר ומנחת קנאות סלקא דעתך אמינא °ואכלו אותם אשר כופר בהם אמר רחמנא והאי להתיר קא אתיא ואידך נמי לברר קא אתיא קמ"ל לכל חטאתם לרבות חטאת העוף סלקא דעתך אמינא נבילה היא קמ"ל לכל אשמם לרבות אשם נזיר ואשם מצורע אשם מצורע בהדיא כתיב ביה °כי כחטאת האשם הוא לכהן אלא לרבות אשם נזיר כאשם מצורע סלקא דעתך אמינא להכשיר קא אתי קמ"ל °אשר ישיבו זה גזל הגר °לך היא ולבניך ה] אפילו לקדש בו את האשה אמר רב הונא שלמי

תורה אור: ויק' ז. שם. שם. שם. שם. במדבר יח. ויק' יד. במדבר ה.

רש"י

תלמוד לומר לכל בני אהרן תהיה. שלא יחלקו זה כנגד זה אלא בין כולם יחלקו המנחות: שלא קמו. מנחות תחת זבחים: בדלות. שאין מביא מנחה אלא בדלי דלות שנאמר אם לא תמצא ידו וגו' עד ולקח שתי תורים: שהרי קמו תחתיהן בדלות. שהמחוייב קינין ואין לו יכול להביא מנחה: תלמוד לומר ועל מחבת לכל בני אהרן. אם אינו ענין למנחות תנהו ענין לזבחים ועופות: עשייתן ביד. מליקה בציפורן: בכלי. בסכין: יכול לא יחלקו בקדשי קדשים (א) אבל יחלקו בקדשים קלים. שלא יתנו חטאת כנגד אשם ולא מנחת חוטא כנגד מנחת הסולת דכולם קדשי קדשים הן אבל יחלקו בקדשים קלים כגון שלמים כנגד תודה: תלמוד לומר איש כאחיו. וסמיך ליה אם על תודה דמקרא נדרש לפניו ולאחריו ומיתוקם קדשים קלים לקדשי קדשים למנחות לענין חלוקה: ואין קטן חולק. אבל אוכל בחלק אביו: הא. דאין חולקין: מכל נפקא. וכל מנחה בלולה בשמן (ויקרא ז): הא אפיקתיה. לכל מנחה בלולה לעיל בפ' כל המנחות ו) (דף סג:) לכדרבי יוסי ברבי יהודה דאמר מה כל האמור למטה שני מינין: ברייתא מכל נפקא. *וכל דאם אינו ענין ס' תנהו ענין לחריבה של שעורין נפקא לי' ממנחה: לרבות לוג שמן של מצורע. שהשיריים שמתחייב אכל בסותו הוו לכהן: מן האש כתיב. דדבר שממנו לאישים הוא דשיריים לכהנים אבל לוג שאין ממנו לאישים אימא לא ליהוי לכהן [להכי] כתב לכל קרבנם: לרבות מנחת העומר ומנחת קנאות. שנקמצו ושיריים לכהנים (ומהר"ב) אתיא דנקמצות ושיריים לכהנים: והאי. מנחת העומר להתיר חדש אתיא: ואידך. מנחת קנאות: לברר. עון אתיא ולא לכפרה אימא לא יהו שיריה נאכלין קמשמע לן: לרבות חטאת העוף. שנאכלת לכהנים: נבילה היא. משום מליקה ולא תאכל קמשמע לן: [להכשיר] אתי. ליתן עליה מירוק טהרה ולא יהא נאכל: זה גזל הגר. דכתיב (במדבר ה) אם אין לאיש גואל להשיב האשם המושב לה' לכהן זה הקרן ששם גזל את הגר ומת הגר והוא בא להחזיר גזילו ואין לו יורשין יחזירנו לכהנים ויביא קרבן אשם על השבועה שכפר ונשבע לו: שלך הם. כל הני דמתרבו מהאי קרא: לקדש בו. כדאמר (קידושין דף נב: ע"ש) המקדש בחלקו בקדשי קדשים *מקודשת: שלמי

תוספות

תלמוד לומר איש כאחיו. ואם על תודה כר' יהודה מוקמינן לה בברייתא בפ"ב דקידושין (דף נב ונג.) וגרסינן הכא וסמיך ליה ח] תודה משמע דמסמוכין דריש וקשיא דר' יהודה לא דריש סמוכין בפרק קמא דיבמות (דף ד.) והתם *פירשתי:

איש חולק אפילו בעל מום. לשון חולק לאו דווקא דהא קאמר אין חולקין אלא כלומר אין *מקפידין בו אבל חלוקה גמורה לא מבעי ליטול בשוה וכן הא דתנן בשילהי בכורים וכן מתחלקין ביניהם קדשי המקדש וכן הני דבריש טבול יום (זבחים דף צח.) לשון חלוקה לאו דווקא וקצת קשה מהא דתנן בפ' שואל (שבת דף קמח:) ומטילין חלשים על הקדשים ביום טוב ושמא מפני דרכי שלום בעלמא הוא עושין. ועוד נראה דדווקא קאמר אין חולקין לענין שיהא שלו לקדש בו את האשה דהכי מייתי ליה בפ"ב דקידושין (דף נב.) או נמי י"ל דלא ממעטינן הכא אלא שאין מחלקין מנחה חריבה כנגד מנחה חריבה אחרת אבל מנחה אחת בפני עצמה מחלקין וכן זבח אחד והא דפריך התם בפרק האיש מקדש (נב ושם) מהא דתנא הצנועים מושכין ידיהן והגרגרנין חולקין ולא משני במנחה אחת שאני משום דהתם לאו מלשון חולקין גרידא דייק מדלא מייתי ממתני' דטבול יום וממתניתין דביכורים [אלא] כדפי' התם בקונטרס דס"ד דהאי חולקין לאו ליטול חלקו המגיעו קאמר דגבי לחם הפנים (יומא לט.) תניא ארבעים שנה ששימש שמעון הצדיק היתה ברכה מצויה בלחם הפנים [וכל כהן שמגיעו כזית] יש אוכל ושבע ויש שבע ומותיר מכאן ואילך נשתלחה מארה בלחם הפנים וכל כהן מגיעו כפול ס' וכיון דהאי כפול למאי חזי *אלא דרך עילוי חולקין מניח חלקו לחבירו ונוטל כנגדו במקום אחר אלמא ליתא בהו דין חלוקה ומשני חלקו המגיעו קאמר וכשאינו שוה לו מוסיף חלק חבירו ואוכלו והא דתנן במסכת סוכה (דף נו.) הנכנסין חולקין בצפון חלקו המגיעו קאמר ובשעה שיש בו ברכה:

והא אפיקתיה לכדר' יוסי ברבי יהודה. וא"ת והא מסקינן הכא סוגיא לר' שמעון ואיהו פליג עליה בסוף כל המנחות באות מצה (לעיל סג:) ועוד דמוקמינן להך ברייתא בקידושין (דף נג.) כרבי יהודה ואיהו נמי פליג עליה ט] וי"ל דדייק *הכא אם איתא דרבי יוסי ברבי יהודה אית ליה הך ברייתא היכי דריש: °מן האש כתיב. תימה לא לכתוב מן האש ולא בעי לכל: זה גזל הגר. ואתא קרא לאשמועינן כדדרשינן בהגוזל קמא (בבא קמא דף ק.) האשם המושב לה' לכהן ובספרים ישנים גרסינן בפ' ב"ש בזבחים (דף מד:) גזל הגר בהדיא כתיב ביה דכתיב בפרשת נשא לו יהיה ופי' שם בקונטרס דלא גרסינן ליה משום דחטאות ואשמות ושאר האמורים בפרשה בהדיא כתיבי כל אחד ואחד במקומו וסידרו לו הכתוב לאהרן כאן מפני מחלוקתו של קרח וקשה לפירושו דא"כ מאי קא פריך אשם מצורע בהדיא כתיבי ביה אלא כל הני דהאי קרא לרבויי להו לא כתיבי בשום מקום כגון לוג שמן של מצורע ומנחת העומר ומנחת קנאות וחטאת העוף ואשם נזיר מיהו צריך לדקדק אמאי צריך לכל בכל הני לרבוינהו מדכתיב קרבנם ומנחתם חטאתם ואשמם הוה שמעינן להו כיון דשאר כתיבי כולהו בהדיא והאי לא כתיבי דמזאת תורת המנחה וזאת תורת החטאת וזאת תורת האשם לא הוה ידעינן האי כדמפרש טעמא בכל חד וחד: ואפי' לקדש בו את האשה. הא דדרשינן בסוף הגוזל קמא (בבא קמא ד' קט:) ובמס' ערכין בסוף המקדיש (דף כח:) גבי גזל הגר האשם המושב לה' לכהן קנאו השם ונתנו לכהן שבאותו משמר על כרחין איש לן למימר דלאו משולחן גבוה קא זכו דאם לא כן היאך מקדשין בו את האשה הא אמרינן בפרק האיש מקדש (קידושין דף נב) המקדש בחלקו

רש"י כת"י

לכל בני אהרן. משמע כולם יאכלו ממנה: שלא קמו. מנחות תחת זבחים בדלות דמי שמתחייב עולה או חטאת אין מביא תחתיה מנחה אבל מביא תחתיה תורים: מנחות. קמו תחת עופות דכתיב בויקרא ואם לא תשיג ידו לשתי תורים: לכל בני אהרן תהיה. משמע לכולם קרא קאי: ת"ל על מחבת. מרבויא דקרא דהא ממילא ידעינן דתהיה כשאר מנחות ואם אינו ענין לה תנהו לזבחים ועופות: יכול לא יחלקו בקדשי קדשים. כגון חטאת כנגד חטאת ואשם כנגד אשם: אבל יחלקו. שלמים כנגד שלמים דהא לא גלי קרא [אלא] גבי מנחה דקדשי קדשים היא: ת"ל איש כאחיו. וסמוך ליה אם על תודה: איש. איש כאחיו: מכל. מרבוי דוי"ו: אפילו. למנחת העומר וקנאות דשיריהם נאכלים מדתני לוי: לרבות לוג שמן של מצורע. מיהא מה שנאמר מן האשים נאכל לכהנים: קמ"ל מן האש. והם יהיה לך מקדש הקדשים מן האש והאי לאו מנוסר לאישים הוא: אבל טפי נמי. ותלמיד כהנים אוכלים ונאכלים מהכפרים שלכך מידי דכפרה [אבל] כהנים אבל סהך לא: אלא אשם נזיר. [מיהא] נאכל כאשם מצורע: להכשיר אתי. להכשירו לגלח ולטמא למתים ומידי דלאו לכפרה לא [אכלי] כהנים קמ"ל: זה גזל הגר. דכתיב האשם המושב לה' לכהן ואמרי' בבבא קמא בהגוזל קמא דבגזל הגר הכתוב מדבר:

רבינו גרשום

לכל בני אהרן תהיה. שלא יחלקו זה כנגד זה: שלא קמו מנחות בדלות אלא בדלי דלות: ועל מחבת לכל בני אהרן. אם אינו ענין למנחה תנהו לעופות: עשייתן ביד. מליקה בציפורן: בכלי. בסכין: הא. ברייתא מנין שאין חולקין: מכל נפקא. כל מנחה בלולה בשמן והאי דווקית נפקא ממנחה דיכול לטמור מנחה בלולה בשמן וחריבה: והא אפיקתיה והוא כל מנחה בלולה לעיל בפרק כל המנחות באות מצה בפלוגתא לכדר' יוסי בר' יהודה מה כל(וכל) האמור למטה שני מינין: והוא פריך דמכל וברייתא' מכל: רבינא אמר הא דווקית אתיא מדתני לוי: סלקא דעתך אמינא מן האש כתב דבר שממנו לאישים שיריו לכהנים אבל לוג שמן שאין ממנו לאישים אימא לא קמ"ל: להכשיר א) אתי לשתות יין ולגלח ולטמא למתים קמ"ל ג):

עין משפט נר מצוה

ג א ב מיי' פ"י מהל' מעשה"ק הל' טו:

ד ג ד מיי' שם הל' יז:

ה ה מיי' פ"ד מהל' מחוסרי כפרה הל' ג ופ"ה מהלכות בכורים הלכה ד:

ו ו מיי' שם ופ"ט מהל' תמידין ומוספין הל' יב:

ז ז מיי' פ"ג מהל' פסולי המוקדשין הל' טו:

ח ח מיי' פ"ח מהל' מעשה"ק הלכה ו:

ט ט מיי' פ"ט שם הל' יב:

י י מיי' שם הלכה ב:

יא כ מיי' פ"ח מהל' בכורים הלכה ו:

יב ל מיי' פ"ח מהל' גזילה הל' ט:

נ"ל אם על תודה משמע פי' נ"ק [מל"מ וכו']

נ"ל מקפידין ופירש לשון חלוקה נ"ק כמו פי'

נ"ק

נ"ק

נ"ל ופי' דהכי כו' נ"ק

נ"ל הכי אם איתא דר' יוסי בר' יהודה הך ברייתא היכי דריש נ"ק עיין רש"ק

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה יכול לא יחלקו בקדשי קדשים שלא יתנו כנ"ל ותיבות אבל יחלקו בקדשים קלים נמחק:

נ"ל בקדשי קדשים שלא יתנו פי' והשאר יש למחוק נ"ק

קידושין נג: תוספתא דזבחים פי"א ע"ש

גי' נ"ק וכא דהכינו ענין לחריבה כו'

נ"ק

נ"ל ומשכא נ"ק

נ"ל אתי לשמשאל עליה פי' נ"ק

[לעיל סג. זבחים מה: [מ"ש כמה מיניים]

[שם איתא איזה מקודשת]

שיטה מקובצת

א] תיבות איש כאחיו נמחק: ב] ואפילו בעל מום. גאו מהאי קרא נפקא דתנא בפ' טבול יום מניין ליה מכל זכר בבני אהרן אלא עיקר קרא לשתשי קטן האורחה דאלמודא לדור' כולל שתי דרשות בקרא אחד אלא שאין יוצאות ממנו כי התנא. הב"ם והתעלמת כו'. תר"ה: ג] לכל קרבנם כל הני דרשות מיתורא דכל נפקי דהוא עיקר קרא אצטריך לגופיה כדאיתא בספרי למה נשנית מתנות כהונה בפרשת קרח כדי שיוכל אהרן לומר לאוהבו נשברה רגל מרתי כך לפי שעשה קרח על הכהונה כו' ע"ש וכתב הר"מ בזבחים לר"ש קשה א"כ אמאי קאמר לכל חטאתם לרבות כו' מ"מ כו' איתא התם נשנית משום מחלקתו של קרח אע"ג דלא אצטריך וי"ל דהכי דהתפרשה פעם אחרת מ"מ אצטריך לומר מה היה צריך יתור דכל מאחר שאני יכול לשמוע במקום אחר. תר"ה: ד] כל קרבנם לרבות לוג שמן של מצורע תקרא נמי קרבן דכתיב והקריב אותו לאשם ולוג השמן דהקרבה נמי אלוג השמן קאי. תר"ה: ה] אפילו לקדש בו את האשה מדחשיב ממונו לקדש בו את האשה אלמא חולקים גזל הגר כנגד גזל הגר דהוא בהוא תליא כדאיתא בפ' האיש מקדש דמוכיח דאין מקדשין בהן את האשה בחלקן דקדשי קלים שאין חולקין קדשים קלים כנגד קדשים קלים וא"כ גבי גזל הגר דחשיב ממונו לקדש בו את האשה (אלמא) [א"כ ש"מ] חולקין גזל הגר כנגד גזל הגר ותימה דאמרינן בפרק הגוזל בעי רבא מהו לחלוק בגזל הגר הדר פשטה אשם קריה רחמנא ואין חולקין הכין דאין חולקין אין מקדשין כתב' לעיל דהוא בהוא תליא וי"ל דהדאי בשעת חלוקה פשיטא ליה דיש לו דין אשם אבל כי מטי לידיה הוי חולין גמורים דעשות ניתנו ולאו דמי לבשר קדשים ראוית בית בוין לקדש אף לאחר דמטי לידיה דכהן והכי נמי מסתברא שהרי רבא עצמו דבעי הך בעיא בעי לעיל מניה הקריבה לחצאים או בלילה לא יצא מאי טעמא אשם קרייה רחמנא והדר קבעיא ליה מהו שיחלוק אלא ודאי בדבר שקודם דמטי לידיה דכהן ודאי פשיטא ליה דין אשם אלא דבשעת חלוקה מבעיא ליה אלמא דיש חילוק אף אנו נאמר יש חילוק בין בשעת חלוקה דעדיין לא מטי אלא לידי הגזבר המסתנה של כך אבל לאחר שנתחלק לכל אחד ואחד אין דין אשם. תר"ה גליון אפילו לקדש בו את האשה וא"ת והוא כתיב בתריה בקדש הקדשים תאכלנו וי"ל דאשאר מתנות קאי ובידי דאכילה הוי. מהר"ש: ו] המנחות במנחו: ז] אתי לגלח עליה ולשתות יין ולטמא ותיבות [ליהול עליה] נגררות מהרה נמחק: ח] והסיקליה אם על: ט] פליג עליה וי"ל דהכא מ"מ פריך לרי' הך סברא דאין חולקין מנלן דהוא לא אשכחנא תנא דפליג על הך ברייתא. תר"ה:

א) כן פירש גם בתוס' כת"י אבל סמוך דהא לאשם נזיר סמוך הוא דמיירי ולסכוית כדי שיתול עליו מירוק טהרה ונ"פ: ב) כאן נ"ל מ"ש ברש"י מד"ה זה גזל הגר עד סיכם אליו:

ויקרא ז
ט] וכל מנחה אשר תאפה בתנור וכל נעשה במרחשת ועל מחבת לכהן המקריב אתה לו תהיה
י] וכל מנחה בלולה בשמן וחרבה לכל בני אהרן תהיה איש כאחיו

במדבר יח:
ט] זה יהיה לך מקדש הקדשים מן האש כל קרבנם לכל מנחתם ולכל חטאתם ולכל אשמם אשר ישיבו לי קדש קדשים לך הוא ולבניך

תת נושא
מקור המאמרת
שקרבנות
מתחלקות בשוה
לכל הכהנים
ואין הכהן נשאי
והחלק מנחה
תם כבן אחד
תמורת מנה
של העני בקרבן
אחר

מקנה
"יכול לא
יחלקו..."
טעמים דין
שמוכיחים דין
הנך כולם
כל סוגי
הקרבנות

נושא
מקור של הנער שמאמדת
של דבריה שכהנים מקריבים
מאספו קרבנות - בכל א'
היה הו"א
שכהן לא
יקיז לחוק ולא
דרוש פסוק
ולמד שמקבל

נושא
דינו של
ר' הונא - שלמי
עובדי כוכבים =
צוות ניגוה

*סעדיים לטש
ניעג, בתוכם
נוטל גרי
תיקון